

Kleine tik, grote discussie

‘Pedagogische tik’ zou leiden tot succes. Tegenstanders blijven bij verbod

- ▶ Onderzoek wijst uit dat wie als kind geregeld een tik kreeg, meer discipline heeft en het dus beter doet op school
- ▶ Veel Vlaamse ouders willen niet slaan, en zoeken alternatieven om te disciplineren

Jozefien VAN HUFFEL

„Zo, een pT’je.” Wanneer broer Tibo aan tafel iets te nadrukkelijk de aandacht trekt, geeft de tienjarige Karo hem een tikje tegen de zijkant van zijn hoofd. ‘pT’ staat hier wel degelijk voor ‘pedagogische tik’, maar in de jeugdbeweging van Karo en Tibo is dat enkel nog een grappige en speelse reactie op fratsen en aanstellerij. Als de kinderen er al mee lachen, wil dat dan zeggen dat oorvegen en billenkoek verleden tijd zijn? In de diverse media was de pedagogische tik de laatste weken nochtans opnieuw brandend actueel.

Uit onderzoek van de Amerikaanse psychologe Marjorie Gunnoe bleek immers dat kleine kinderen die af en toe een tik krijgen, in het latere leven succesvoller zijn. Ze zouden het als tieners be-

„Help! Ik verloor mijn geduld en gaf m’n kind een tik...” © Robin Mercelis

ter doen op school, en vaker universitaire studies aanvatten. Op een bepaald moment zouden de lijfstraffen wel moeten stoppen, want wie als adolescent nog slaag krijgt, heeft later meer kans op een gedragsstoornis. „Ik beschouw het geven van klappen als

een gevaarlijke methode, maar er zijn situaties waarin een gevaarlijke methode noodzakelijk is”, besloot Gunnoe.

Senator Sabine De Bethune (CD&V), die al in 1999 een wetsvoorstel formuleerde om, in navolging van een tiental Europese

landen, elk geweld tegen kinderen strafbaar te maken, reageerde dat het gevaar van de pedagogische tik voor haar groter is dan de voordelen. „Geweld kan kinderen een psychologisch trauma bezorgen of kiemen zaaien van agressie”, zei ze in *Knack*. De Bethune

dient haar voorstel dan ook in gewijzigde vorm opnieuw in.

Positief ouderschap

Psychologen en opvoedingsondersteuners reageren dat andere opvoedingstechnieken dezelfde positieve invloed kunnen hebben als een tik. „Het gaat over disciplineren, en daarvoor zijn er genoeg alternatieven”, meent Hilde Haerden van de Genkse Opvoedingswinkel. „Maar we zijn niet katholiekker dan de paus. We weten dat er soms een tik gegeven wordt, en we veroordelen de mensen niet.”

„Help me. Ik was ten einde raad en verloor mijn geduld, en gaf mijn kind een tik.” Dat is volgens Haerden de manier waarop het thema het vaakst door ouders wordt aangebracht. „Ouders willen niet slaan. Ze zijn voldoende gevoelig gemaakt en voelen ergens dat een tik een vorm van machtsmisbruik is. Bovendien willen ze het goede voorbeeld aan hun kinderen tonen. Onze taak is om met die jonge mensen op zoek te gaan naar een alternatieve, geweldloze manier om kinderen discipline bij te brengen.”

Een verbod op de tik lijkt Haerden geen *must*. „Als je iets verbiedt, moet je het kunnen opvolgen. De politiek kan beter investeren in nog betere informatiedoorstroming naar ouders.”

Hoeveel kan een school aan?

Almaar meer kinderen met een stoornis, een beperking of een andere aandoening volgen het reguliere onderwijs. Dat stelt de draagkracht van scholen op de proef. Hoeveel kinderen met specifieke onderwijsbehoeften kan een school aan? Arteveldehogeschool onderzocht bij twaalf basiss- en middelbare scholen welke factoren die draagkracht bepalen. Uit de studie blijkt dat die draagkracht afhankelijk is van vele, voortdurend evoluerende factoren zoals het leerkrachten-team, de individuele leerkracht, beleidsaspecten en maatschappelijke invloeden. De onderzoekers geven ook raad mee. Werken aan draagkracht moet een duidelijkere plaats krijgen in de lerarenopleiding en een beloningssysteem voor scholen die goed zorg dragen voor alle leerlingen, kan zinvol blijken.

Overheid erkent middenveld

De Vlaamse regering ondertekende op 14 januari een charter met een honderdtal verenigingen, waaronder ACW, CM en Gezinsbond. De overheid erkent het verenigingsleven en zet het mee in, in de strijd tegen maatschappelijke ongelijkheid. Het charter bepaalt hoe de samenwerking en inspraak zullen verlopen en hoe het middenveld bij de beleidsopmaak en -uitvoering zal betrokken worden. (LW)

Werk aan kwaliteit in journalistiek

Berichtgeving over moorden in Loksbergen toonde opnieuw dat kwaliteitsjournalistiek onder druk staat. Alleen ‘mediawijs’ publiek kan verbetering brengen, meent Luc HUYSE

Lieve WOUTERS

De kwaliteitsjournalistiek in Vlaanderen staat onder druk. Dat heeft voor een stuk te maken met de economische crisis: de inkomsten uit publiciteit nemen af, redacties van verschillende bladen worden samengevoegd en afgeslankt. Daarnaast speelt ook de factor nieuwe media: de opkomst van ‘burgerjournalistiek’ op het internet jaagt de professionele journalistiek op. Almaar minder journalisten moeten instaan voor almaar snellere berichtgeving.

Verschraling van de nieuwsgaring is het gevolg. Tegenwoordig is gemiddeld nog slechts twaalf procent van het nieuws eigen werk van redacties. De rest wordt gehaald uit persagentschappen. Nadat ze eerder ook al hun eigen ideologisch referentiekader opgaven, gaan kranten nog meer op elkaar gelijken.

De media worden niet voor niets de ‘waakhond van de democratie’ genoemd. Als zij die rol verwaarlozen, gaat dit de hele bevolking aan. Daarom organiseerde Vlaams minister-president Kris Peeters (toen ook minister van Media) in maart 2009 de zogenoemde Staten-Generaal van de Media. Alle grote mediaverantwoordelijken waren aanwezig en alleen dat maakte de bijeenkomst al zinvol. Kris Peeters besloot het Fonds Pascal Decroos, dat onder-

Discretie was ver zoek tijdens de eerste dagen van de zaak-Ronald Janssen. Hier de aankomst aan de raadkamer in Hasselt © Belga

zoeksjournalistiek promoot, forser te subsidiëren en het statuut van beroepsjournalist te actualiseren om freelancers beter te beschermen.

Maar meer is nodig om de kwaliteit in de journalistiek te bevorderen. Dat het principe van de zelfregulering van media geen afdoend antwoord biedt, bewees de sensationele berichtgeving in de zaak-Ronald Janssen. De drang om als eerste met nieuwe informatie te komen, dreef kranten ertoe alle mogelijke details uit ‘s mans privéleven te publiceren. Uitgerekend op de dag van zijn bekentenis zette *Het Laatste*

Nieuws zijn insinuaties van de vorige dag ‘recht’ met een bladzijde over de positieve kanten van de man.

Waarom nemen Davidsfonds of KWB het ‘mediawijs’ maken van mensen niet op in hun aanbod?

In 2002 werd de Raad voor Journalistiek opgericht. Die behandelt sindsdien klachten tegen de media. Maar de raad kan alleen een deontologisch oordeel vellen

en is vooral bedoeld als platform voor zelfregulering. Vanuit de overtuiging dat geen enkel mediabedrijf zichzelf geneest, kijkt socioloog Luc Huyse, gewezen hoogleraar aan de K.U.Leuven en peter van het initiatief mediakritiek.be, in de richting van het publiek. „Alleen de gebruiker kan de media tot regulering dwingen.” Maar dan moet die gebruiker eerst ‘mediawijs’ worden gemaakt. Daar ziet Huyse een taak weggelegd voor middenveldorganisaties zoals Davidsfonds, KWB en andere sociaal-culturele organisaties.

Positief noemt de socioloog het initiatief van de VRT-nieuwsredactie, die sinds twee weken op haar website (www.deredactie.be) het publiek oproept om mee te debatteren over de kwaliteit van het nieuwsaanbod. Enkele uren na de lancering bewezen de vele ernstige reacties dat het publiek klaar is voor zo’n debat.

„Het besef dat er iets moet gebeuren, dringt stilaan door”, zegt Luc Huyse. „Het kan niet zijn dat het televisiejournaal belangrijk buitenlands nieuws, zoals de speech van Obama in Caïro tot de moslims van de wereld, laat vdringen door dat van een aanslag op een man bij een crèche, die later puur verzinsel blijkt. Mensen hebben recht op kwaliteitsvolle berichtgeving.”